

Mona Chirilă a terminat I.A.T.C. anul trecut, la clasa Cătălinei Buzoianu. Diploma și-a dat-o cu plesa *Matca* de Marin Sorescu, dovedind că nu ezită să-și exerseze vocația pe un text dramatic valoros, dar foarte dificil. Încă de la acel spectacol regizoarea articula câteva date artistice definitorii. În primul rând, o coerență odihnită, o limpezime stenică a transpunerii scenice, oferind suport solid eșafodajului complex al piesei lui Marin Sorescu. În al doilea rând, preocuparea — în general rară la tinerii directori de scenă — pentru atragerea actorului într-un exercițiu profesional stimulator. Această tenacitate a lucrului cu actorul, această calmă încăpăținare de a clarifica, împreună cu interpretul, toate datele personajului, constituie cheia unui talent care se fereste de gratuități spectaculoase. Dovada o

ciuda textului, care nu propune o structură epică clară. Mona Chirilă încearcă să ordoneze logic prin viziune o selecție relativ întimplătoare de versuri arghize. Povestea se încheagă destul de greu între pereții regizoral simetrici, vățuiți cu soluția viabilă a inventării personajelor: oul înțelept, Giri-Giri, Arici-Bogorici, șoricelul, albinuța... etc. Mitologia argheziană devine accesibilă micuților spectatori exclusiv datorită ingeniozității rezolvărilor, ce armonizează un corpus textual alcătuit cu debilitate dramatică de către Doina Papp. Publicul de copii reacționează cu acea vie, inconfundabilă spontaneitate, fremătind de curiozitate la fiecare nouă apariție. Ia fiecare șobie neașteptată a păpușilor sau a minuiților. Ceea ce prichindeii n-au cum observa e înlănțuirea firească prin regie și nu prin text, faptul că

---

debuturi • debuturi • debuturi • debuturi

Mona
Chirilă

regizoarea spectacolului

„Cartea cu jucării“
după Tudor Arghezi

Teatrul „Țândărică“

---

avem o dată cu debutul oficial al regizoarei pe o scenă profesionistă, cea a Teatrului „Țândărică“ din București. E demn de reținut faptul că Monei Chirilă i s-a părut firesc să realizeze o reprezentare pentru copil atunci fiind alți începători se grăbesc, cu tinerească superficialitate și cu ambițios entuziasm, către marile texte clasice. S-ar putea ghici în spatele opțiunii teama de a lua cu asalt repertoriul „greu“. S-ar putea crede, de asemenea, că această teamă răspunde unei incapacități temporare sau cronice de a etala de la bun început „așii din mîncă“. Dar atitudinea regizoarei trebuie înțeleasă doar ca o ardelenescă ticăială în luarea hotărîrilor importante. Prudente și scrupuloase, inițiativele artistice ale debutului sînt pentru Mona Chirilă o formă de a se descoperi pe sine pe drumul sinuos și accidentat al afirmării.

Cartea cu jucării este unul dintre pașii siguri, discreți, necesari pe acest drum. Desculul acțiunii e geometric, riguros, în

uriașul ou cu ochelari și cu bașchetă sau micuțul Giri-Giri intervin de cît ori versurile sînt alipite într-o cursivitate șchioapă... în sfîrșit, că povestea care li se spune este una de tablouri, nu una de cuvinte. Și ce frumoase povești de cuvinte a scris Tudor Arghezi!

Mona Chirilă se strecoară abil către inimile micuților și o face ca un mese-riaș serios, fără să-i uite pe mai blazării părinți. Pînă și în acest spectacol regizoarea se dovedește înainte de toate o rațională, reușind „să scrie fără slove“, pe un „solz de pește“ o poveste în care gîndul arghezian umple convingător și ademenitor cubul scenei.

Este cu siguranță un debut care, fără să devină punct de referință într-o carieră ce va să vină, are onorabila calitate de a rămîne, cu farmec și inteligență, în picioare.

Corina ȘUTEU